

## Arrest

nr. 348 653 van 11 juni 2026  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2026 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. LUZEYEMO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

*“Verzoeker, van Kameroense nationaliteit, kwam a.d.h.v. een studentenvisum (type D) op 20.01.2020 het Rijk binnen.*

*Hij werd onder een bijlage 15 tot 06.04.2020 tot verblijf toegelaten. Zij verblijf, als niet-Europees Student, werd telkens met een jaar verlengd. Verzoeker diende op 12.09.2023, na het behalen van zijn diploma een aanvraag in tot machtiging tot verblijf - na studies teneinde werk te zoeken of een onderneming op te richten, hetgeen hem werd toegestaan. Er werd hem een A-kaart, geldig tot 31.10.2024 afgeleverd. Er werd hem uitdrukkelijk meegedeeld dat die machtiging tot tijdelijk verblijf beperkt was tot maximum 12 maanden en niet meer verlengbaar. Verzoeker nam er op 14.12.2023 kennis van.*

Verzoeker diende op 19.09.2024 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf als student teneinde zijn Master diploma te behalen aan de KUL. (academiejaar 2024 2025)

[...]

Op 22.11.2024 besliste het Bestuur om verzoekers verblijf, als niet-Europees Student, te verlengen. Er werd hem een A-kaart, geldig tot 31.10.2025 afgeleverd.

Verzoeker diende op 08.05.2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU; in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn in functie van zijn moeder, Mevrouw [M.W.], van Belgische nationaliteit en Kameroense origine (bijlage 19ter)."

1.2. Op 8 mei 2025 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische moeder M.W.

1.3. Op 9 januari 2026 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.05.2025 werd ingediend door:*

*Naam: [Z.B.]*

*Voorna(a)m(en): [M.]*

*Nationaliteit: Kameroen*

*Geboortedatum: [...] 1992*

*Geboorteplaats: [...]*

*Identificatienummer in het Rijksregister: [...]*

*Verblijvende te: [...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder [M.W.] (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.*

*Art.40ter, §2, 2° heeft betrekking op: de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...)*

*Betrokkene dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van het nemen van deze beslissing. Betrokkene verblijft sedert 21.02.2020 legaal in het land in de hoedanigheid van student. Bijgevolg dient betrokkene daarom enkel aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden in België ten laste is van de referentiepersoon (HvJ, arrest nr. C-607/21 dd. 10.04.2025 & RvS, arrest ,r. 259.251 van 26.03.2024).*

*Ter staving van het ten laste zijn legt betrokkene een overzicht van stortingen via Western Union van de referentiepersoon voor waarvan er twee werden uitgevoerd naar betrokkene (dd. 05.07.2011 en 23.10.2012). Dit bewijs is gedateerd en heeft bovendien betrekking op de situatie in Kameroen, terwijl betrokkene dient aan te tonen financieel/materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon in België, gezien hij hier reeds jaren legaal verblijft.*

*Uit een raadpleging van de databank van de sociale zekerheid blijkt echter dat betrokkene hier sedert zijn aankomst in België geregeld voor langere periodes tewerkgesteld is geweest als student hetzij werknemer.*

Uiteraard is het goed dat betrokkene reeds vroeg na zijn aankomst de weg gevonden heeft naar de Belgische arbeidsmarkt. Echter, om gezinshereniging te genieten in toepassing van voormeld wetsartikel, is het noodzakelijk dat betrokkene financieel/materieel ten laste is van de referentiepersoon. Gezien zijn verschillende tewerkstellingen in de periode 18.05.2020 – 04.09.2025 is het redelijk te stellen dat betrokkene wel degelijk reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in staat is om bestaansmiddelen te genereren en daarmee in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en dus niet ten laste is van de referentiepersoon (RvS, arrest nr. 260.508, dd. 19.08.2024).

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.07.2023 en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Kortom, er dient besloten te worden dat niets erop wijst dat er sprake is van een reële financiële/materiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon. Het is redelijk te oordelen dat betrokkene bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid en dat het tegendeel haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij erkend wenst te zien.

Betrokkene voldoet dus niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Gezien zijn herhaaldelijke tewerkstellingen van lange duur voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is het duidelijk dat betrokkene ook in de toekomst niet zal voldoen aan de voorwaarden."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: "schending van artikel 40ter en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van een kennelijke beoordelingsfout, alsook van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

Hij betoogt als volgt:

"1. Onjuiste interpretatie van het begrip "ten laste"

Aangezien artikel 40ter §2,2°:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. ...

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de

inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over behoorlijke huisvesting die als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en dewelke voldoet aan de wettelijk geldende criteria inzake veiligheid en hygiëne. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria waaraan het onroerend goed moet voldoen alsook de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt...

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht...

Aangezien artikel 40ter §2, 2° vereist dat de meerderjarige afstammeling aantoonst ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

De bestreden beslissing baseert zich voornamelijk op het feit dat verzoeker beroepsactiviteiten heeft uitgeoefend in België.

Volgens de Raad van State (arrest nr. 260.508 van 19/08/2024) kan geen sprake zijn van gezinshereniging indien de betrokkene in staat is eigen bestaansmiddelen te genereren en in zijn onderhoud te voorzien. Het begrip "ten laste" betekent echter niet noodzakelijk de volledige afwezigheid van eigen inkomsten, maar veronderstelt een reële en daadwerkelijke afhankelijkheid.

Verzoeker heeft weliswaar bepaalde studenten- of tijdelijke activiteiten uitgeoefend, maar hij heeft nooit over voldoende eigen middelen beschikt om op autonome en duurzame wijze in al zijn behoeften te voorzien.

Zijn hoofdstatus blijft die van student en de inkomsten die hij eventueel heeft ontvangen waren beperkt, occasioneel en bijkomstig.

De bestreden beslissing onderzoekt noch het exacte bedrag van deze inkomsten, noch hun frequentie, noch hun daadwerkelijke toereikendheid om volledige financiële autonomie te waarborgen. Evenmin wordt de effectieve bijdrage van de moeder in de huishoudelijke kosten onderzocht.

Uit het dossier blijkt nochtans dat verzoeker bij zijn moeder woont en materieel afhankelijk is van haar voor huisvesting en een belangrijk deel van zijn dagelijkse behoeften.

De beslissing verwacht de loutere mogelijkheid om te werken met het daadwerkelijk beschikken over voldoende middelen om zelfstandig te leven.

Een dergelijke, te strikte interpretatie miskent het doel van de gezinshereniging, namelijk de bescherming van de eenheid en solidariteit binnen het gezin.

## **2. Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en kennelijke beoordelingsfout**

Aangezien de administratieve overheid is gehouden te beslissen met volledige kennis van zaken en de situatie van de aanvrager concreet en individueel te onderzoeken.

De zorgvuldigheidsplicht vereist een volledige analyse van alle voorgelegde elementen.

In casu baseert de bestreden beslissing zich hoofdzakelijk op vroegere tewerkstellingen en op de ouderdom van de financiële overschrijvingen.

Terwijl afhankelijkheid kan blijven bestaan ondanks het uitoefenen van een bijbaan.

Ter herinnering: zijn moeder is zijn garantsteller en ondersteunt zijn studie, wat aantoonst dat de aanvrager niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf het hele jaar door te onderhouden.

Het inkomen uit een studentenbaan kan niet worden beschouwd als voldoende inkomen.

Terwijl de effectieve samenwoning sinds 17 juli 2023 vormt een doorslaggevend element in de materiële en familiale situatie van verzoeker.

*De administratie verricht geen globale beoordeling van de financiële situatie van de verzoekende partij en beperkt zich tot een abstracte benadering van het begrip afhankelijkheid.*

*Zij stelt bovendien op voorhand dat verzoeker ook in de toekomst niet aan de voorwaarden zal voldoen.*

*Een dergelijke stelling is louter theoretisch en vreemd aan het concreet onderzoek dat de wet vereist.*

*Er is derhalve sprake van een kennelijke beoordelingsfout en een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat vereist dat overheden correct, billijk en redelijk handelen en hun beslissingen begrijpelijk motiveren.*

### *3. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*

*Aangezien de artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waarborgt het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven:*

*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen*

*Verzoeker woont samen met zijn moeder op Belgisch grondgebied.*

*De weigering van verblijf brengt de stabiliteit en continuïteit van deze gezinscel in gevaar.*

*Een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven moet wettelijk voorzien zijn, een legitiem doel nastreven en proportioneel zijn, quod non.*

*De bestreden beslissing maakt geen concrete belangenafweging.*

*Zij houdt geen rekening met de duur van het wettig verblijf sinds 2020, noch met de sociale en academische integratie van verzoeker.*

*Er is dan ook sprake van een onevenredige inmenging in het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op gezinsleven.*

*[...]*

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan hij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

2.3. De inhoudelijke kritiek die de verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zijn betoog haalt verzoeker tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding

2.4. De in punt 1.2. bedoelde aanvraag werd door verzoeker ingediend op 8 mei 2025 om in het kader van gezinshereniging te kunnen verblijven bij zijn Belgische moeder. Vermits niet blijkt en verzoeker ook niet aanvoert dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer is artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is, zoals gewijzigd door de wet van 10 maart 2024, die in werking is getreden op 1 september 2024:

*“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*

*[...]*

*2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...];*

*[...]*”

2.5. Dit betekent dat verzoeker als meerderjarige descendent moet aantonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

2.6. De Raad benadrukt dat, wat betreft het *“ten laste zijn”*, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een wettigheidstoetsing uit.

2.7. Voor wat betreft de verblijfsvoorwaarde van het *“ten laste zijn”* oordeelt verweerder dat verzoeker *“enkel [dient] aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden in België ten laste is van de referentiepersoon”* omdat hij sinds 21 februari 2020 legaal in het land verblijft in de hoedanigheid van student. Volgens verweerder is het redelijk te stellen dat verzoeker gezien zijn verschillende tewerkstellingen in de periode van 18 mei 2020 tot 4 september 2025 reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging in staat is om bestaansmiddelen te genereren en daarmee in zijn eigen levensonderhoud te voorzien zodat hij niet als ten laste kan worden beschouwd van de Belgische referentiepersoon.

2.8. Verzoeker betwist niet dat hij moet bewijzen voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoeker wijst in dit verband op een arrest van de Raad van State, waarnaar ook de bestreden beslissing verwijst en waarin kan worden gelezen:

*“Gelet op het voorgaande en op de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen dat, gelet op de voorliggende feitelijke gegevens, de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is geweest door te oordelen dat verzoeker bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien hij zelf in zijn onderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid en dat het tegendeel haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij erkend wenst te zien.” (RvS nr. 260.508 van 19 augustus 2024)*

2.9. Verzoeker betoogt dat hij *“bepaalde studenten- of tijdelijke activiteiten”* uitoefende en voert onder de kopjes *“1. Onjuiste interpretatie van het begrip ten laste”* en *“2. Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en kennelijke beoordelingsfout”* aan dat hij *“nooit over voldoende eigen middelen beschikt om op autonome en duurzame wijze in al zijn behoeften te voorzien”*. Hij stelt dat de inkomsten die hij als student ontving *“beperkt, occasioneel en bijkomstig”* zijn. Hij verwijt verweerder het exacte bedrag, de frequentie en de daadwerkelijke toereikendheid van zijn inkomsten niet te hebben onderzocht *“om volledige financiële autonomie te waarborgen”*. Hij vervolgt dat verweerder de loutere mogelijkheid om te werken *“verwart”* met *“het daadwerkelijk beschikken over voldoende middelen om zelfstandig te leven”*.

2.10. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker *“geregeld”* en *“voor langere periodes”* tewerkgesteld is geweest als student hetzij werknemer in de periode van 18 mei 2020 tot 4 september 2025. Deze vaststelling wordt ondersteund door een raadpleging van de Dolsis-databank waarvan een uitprint met overzicht van verzoekers tewerkstelling zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker toont met zijn bloot betoog dat zijn tewerkstelling beperkt, occasioneel en bijkomstig was en dat *“inkomen uit een studentenbaan niet kan worden beschouwd als voldoende inkomen”* niet aan dat verweerder zich op

onjuiste feitelijke gegevens heeft gebaseerd of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat gelet op voormelde informatie, hij in staat is om bestaansmiddelen te genereren waarmee hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien en dus niet als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd. Verzoeker verwijt verweerder niet het exact bedrag, de frequentie en het daadwerkelijk toereikend zijn van de inkomsten te hebben onderzocht maar brengt niets concreet bij waaruit blijkt dat verweerder op foutieve of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat hij regelmatig en voor langere periodes gedurende een periode van afgerond vier en half jaar was tewerkgesteld waardoor niet blijkt dat hij voorafgaand aan de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekers betoog dat *“afhankelijkheid kan blijven bestaan ondanks het uitoefenen van een bijbaan”* doet hier niet anders over oordelen. Verder mist zijn betoog dat verweerder de loutere mogelijkheid om te werken *“verwart”* met het beschikken over bestaansmiddelen feitelijke grondslag aangezien verzoeker daadwerkelijk was tewerkgesteld.

2.11. Verzoekers betoog dat verweerder zich hoofdzakelijk baseert *“op vroegere tewerkstellingen”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij volgens de dolsis-databank was tewerkgesteld tijdens de periode van 18 mei 2020 tot 4 september 2025 en dus ook op het moment van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag aan de slag was. Voorts is de bestreden beslissing zoals blijkt uit het voorgaande niet hoofdzakelijk gebaseerd op *“de ouderdom van de financiële overschrijvingen”* daar hierin het volgende kan worden gelezen: *Ter staving van het ten laste zijn legt betrokkene een overzicht van stortingen via Western Union van de referentiepersoon voor waarvan er twee werden uitgevoerd naar betrokkene (dd. 05.07.2011 en 23.10.2012). Dit bewijs is gedateerd en heeft bovendien betrekking op de situatie in Kameroen, terwijl betrokkene dient aan te tonen financieel/materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon in België, gezien hij hier reeds jaren legaal verblijft”*.

2.12. Voor zover verzoeker verweerder nog verwijt niet de *“effectieve bijdrage”* van de referentiepersoon in de huishoudelijke kosten te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de voorwaarde van *“ten laste zijn”* rust bij de verblijfsaanvrager. In geval verzoeker dit element relevant achtte, was het aan hem om hiervan de nodige stukken toe te voegen bij zijn verblijfsaanvraag. Op verweerder rust geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoeker de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen. Verzoeker voert aan dat zijn moeder zijn studie ondersteunt maar hiervan ligt geen enkel bewijs voor. Dat zijn moeder garant voor hem staat, toont niet aan dat verzoeker ook door haar financieel of materieel wordt gesteund ten einde in zijn basisbehoeften te voorzien.

2.13. Door verder te benadrukken dat hij inwoont bij de Belgische referentiepersoon, te stellen dat dit een doorslaggevend element is en een attest van gezinssamenstelling te voegen waaruit dit blijkt, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing duidelijk vaststelt dat het ten laste zijn op actieve wijze dient te worden aangetoond en dat dit aldus niet impliciet kan worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

2.14. Tot slot blijkt nergens uit dat verweerder *“geen globale beoordeling van de financiële situatie”* van verzoeker maakt en zich beperkt tot *“een abstracte benadering van het begrip afhankelijkheid”*, noch leest de Raad dat verweerder *“op voorhand [stelt] dat verzoeker ook in de toekomst niet aan de voorwaarden zal voldoen”*. Verder is het de Raad niet duidelijk waarop verzoeker doelt waar hij betoogt *“[e]en dergelijke stelling is louter theoretisch en vreemd aan het concreet onderzoek dat de wet vereist”*.

2.15. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen. Verzoeker toont evenmin aan dat de verweerder de in casu geldende wetgeving foutief heeft toegepast. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van artikel 40ter, §2 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond. Ook een kennelijke beoordelingsfout blijkt niet.

2.16. Onder het kopje *“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”* betoogt verzoeker dat hij samenwoont met zijn moeder, dat de bestreden beslissing de stabiliteit en continuïteit van de gezinsscel in gevaar brengt, dat er geen concrete belangenafweging wordt gemaakt, dat er geen rekening wordt gehouden met de lange duur van zijn wettig verblijf in België noch met zijn sociale en academische integratie.

2.17. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de erin neergelegde voorwaarden kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*). In dit verband wijst de Raad op het arrest van het

Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr.121/2013 waarin kan worden gelezen: *“B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”*

2.18. Zoals blijkt uit het voorgaande, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid *“ten laste”* van zijn Belgische moeder in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er kan dus geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM als verzoeker niet voldoet aan de in de wet gestelde voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan.

2.19. Waar verzoeker betoogt dat hij in België een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld benadrukt de Raad dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt en derhalve niet blijkt dat verweerder bij de beoordeling van de in punt 1.2. bedoelde verblijfsaanvraag rekening had moeten houden met verzoekers voorgehouden privéleven.

2.20. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet. Te meer de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeer-of verwijderingsbesluit zodat zij op zich geen einde stelt aan welk gezins- of privéleven in België dan ook.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

##### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

|                      |                                                 |
|----------------------|-------------------------------------------------|
| M. CLAES,            | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| C. VAN DEN WYNGAERT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES